

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

נכון לעכשיו
הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

מפירוד לאחדות

רק פחות משבוע בין תשעה באב - שבו התאבלנו על החורבן והגלות, על מצב הפירוד שלנו מארצנו ומבית מקדשנו, שכל פירוד מביא עצבות ואבלות - וכבר אנו עוברים למציאות של התחברות ואחדות בט"ו באב. זה יום שבו הותרו השבטים לבוא זה בזה, ושבת בנימין הותר לבוא בקהל; יום שכלו מתי המדבר, וחזר הדיבור למשה רבנו; יום שביטלו את המחסומים שהקים ירבעם בן נבט בדרך לירושלים והעם יכול היה לעלות לירושלים; יום שתוקנה ברכת הטוב והמיטיב על הרוגי ביתר שניתנו לקבורה; יום שפסקו לכרות עצים למזבח; יום שהולכים ומוסיפים בלימוד התורה בלילות; יום שבו בנות ישראל יצאו לחולל בכרמים במטרה להשתדך ולהקים בתים נאמנים בישראל. ואכן נאמר על ט"ו באב שלא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב וכיום הכיפורים, שהוא יום סליחה ומחילה (עיי' תענית ל א). כי כל מקום שיש בו תשובה מאהבה, חיבור ואחדות, ישנה שמחה. כדברי הרב קוק זצ"ל: "כשהאדם שב מאהבה מיד מתנוצץ עליו אור ההויה של עלמא דיחודא (עולם הייחוד) שהכל מתארגן בו לחטיבה אחת, ובקישור הכללי אין שום רע כלל, כי הרע מצטרף אל הטוב לתבלו ולהרים עוד יותר את יקרת ערכו" (ארות התשובה יב ה).

נכון לעכשיו גם דורנו משול לט"ו באב הסמוך לט' באב. רק לפני דור היה עם ישראל בשיא הגלות והצרות בשואת אירופה הנוראה. ולא עברו אלא שנים מעטות (שלוש שנים מתש"ה עד תש"ח) וקמה מדינת ישראל - מהמצב הנורא של הפירוד הגלותי ותוצאותיו, למצב הנפלא של גוי אחד בארץ. מבירא עמיקתא לאגרא רמא. עלינו להכיר בחסדי ד' יתברך ובטובותיו על דורנו, כפי שאנו שמחים וטובי לב בט"ו באב, שהוא יום התחברות והתייחדות של הכלל והפרט - ולצאת במחול כמחולן של הצדיקים, כדברי חז"ל "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן. וכל אחד ואחד מראה באצבעו, שנאמר: 'ואמר ביום ההוא הנה אלוקינו זה קיוונו לו ויושיענו, זה ד' קיוונו לו, נגילה ונשמחה בישועתו' (ישעיהו כה ט; תענית לא) מהמצפה לישועה השלמה

נר הנאמן ב' י"א

עמוד 2

חתונה מהאגדות:

לקראת ט"ו באב

הרב אמיר דומן

מחלת ההתרפות

הרב ניסים ויטנברג

עמוד 3

להתחדש בתפילה בכל יום

הרב יורם אליהו

התפילות של משה רבינו

הרב אורן טרבלסי

עמוד 4

לעמוד איתן!

הרב דוד לנדא

שמע ישראל וט"ו באב

הרב חגי לונדין

עמוד 5

אנשים אח(ר)ים אנחנו

הרב ליאור לביא

עמוד 6

החזון הלכה למעשה

זוגיות / אסתר אברהמי

עמדות של הקשבה

חינוך / אורית דהאן

ערוץ מאיר לילדים

עמוד 8

כדורגל - זה טוב?

הרב שלמה אבינר

לתרומות למכון מאיר:

בטלפון 02-6461328

באתר meirtv.com

או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

חתונה מהאגדות: לקראת ט"ו באב

כי הוא ממש צעק לפתע בגרון ניחר: "אותו בחור לא היה מוכן לשמוע אף הצעה במשך שנתיים אחר כך!" ואנו התלמידים תמהנו מאוד. וכי 'מיואשת' אחת הצליחה להרוס לו את הרצון להתחתן? הרב אלישע הסביר שהבעיה היא לא ה'לימוד זכות' על הגברת. אלא שאותו אירוע מכונן הביא אותו להבנה שיש לנישואין פוטנציאל לאבד מאיתנו חלק מעולם הערכים האמוני שלנו, חלילה. האם זו משמעות חיי הנישואין? אולי מבחוח. אך אם כן - מה פשר הדבר מבחינה פנימית? מדוע סידר רבש"ע כך את החיים? אין שום ספק שבורא עולם הטוב והאהוב, חפץ בבניין עם ישראל בכמות ובאיכות, ובאופן אישי גם בכל אחד מאיתנו. אם כן ברור שהוא טמן בחיים הזוגיים והמשפחתיים אוצרות עצומים, שהדרך לזכות בהם בעבורנו, ובעבור כל האומה, עוברת דרך אותם אתגרים ממש, וההתמודדות איתם! משפחתיות היא מפגש מתמיד עם הבורא, שמבקש להעניק לנו כוחות חיים, לצורך עצמנו וזולתנו. השמחה שבהם, היופי וגם הקשים - כולם מאפשרים להביא חיים חדשים לעולם, מדי יום ביומו. על כן, מוטל עלינו להכין ולבנות את עצמנו לקראת חיי הנישואין - וגם בהמשכם! - באופן שהעולם הפנימי שלנו יוכל להתמודד באומץ ובהצלחה עם האתגר הנפיץ הזה. 'עוצר ההצעות' שגזר על עצמו הרב אלישע, לא בא מחמת פחד או אכזבה, אלא שימש תקופת התכנסות אישית וצמיחה פנימית ממוקדת, לקראת "זוגיות מאמינה", זוגיות של אמונה חיה, שרואה באתגר החיים המשותפים מתנת קודש, ואת "שיא החיבור" לבורא עולם.

להרחבה והעמקה: ספר "האמונה החיה" מאת הרב זאב קרוב ז"ל
amirduman@gmail.com שאלות ותגובות:

לפני כשלושים שנה, כתלמידים צעירים, (אך לא צעירים מדי...), בישיבת "מרכז הרב", קרה לראשונה דבר מפתיע ומעניין ב"שיעור" שלנו - אחד החברים התאסר! דבר שהעלה את מפלס המתח והסקרנות של כולנו לגבי העניין הלא ברור הזה: נישואין ומשפחה. באופן טבעי, נקהלנו כולנו כאחד-יחד על הדמות שהייתה עבורנו כתובת טבעית לשיחות פתוחות מלב אל לב: "אלישע, בוא תפתח לנו את הנושא הזה, הקמת בית ונישואין, אתה יודע, כל מה שקשור...". ואלישע, הלא הוא רבנו הרב אלישע וישליצקי זצ"ל, הסכים בחיוך, וזכינו לסדרת מפגשים ושיחות נהדרות שהכניסו אותנו, הצעירים, לעולם של אחריות ועבודת ה' חדשה. הרב אלישע בחר לפתוח בסיפור מעשה, שלאורך השנים שמעו אותו, ממנו אישית, ודאי עוד מאות תלמידים ותלמידות, ועם התפשטות הפצת התורה באמצעי תקשורת ההמונים - ודאי הגיעו הדברים לאלפים רבים של אוזניים קשובות. הסיפור נסב אודות "בחור אחד בישיבה", (מה שבאופן מיידי גרם לרובנו להעלות חיוך: כולם ידעו מיהו הבחור האנונימי, שזכה לככב ברבים מסיפוריו של הרב אלישע. כדי לא להלוך רכיל, רק נרמז ששמו התחיל ב'אלי', והסתיים "בשן ועין"...).

אותו בחור, שהיה בשיעור ד', כמדומה, קיבל הצעת שידוך מחבר, לראשונה בחייו. מכיוון ש'נראה לו בלתי הגיוני בעליל שבחורה שפוייה בדעתה תרצה להקים בית עם בחור ישיבה', הוא החליט לבדוק אצל נשות אברכים ותיקים יותר, מה הביא אותן לעשות מעשה משונה כזה. לאחר שריאיון כמה "אברכיות" ושמע הסברים שונים, הגיע לאחת שאמרה לו את המשפט הבא: "מה אתה חושב לעצמך? ממילא אחרי חמש שנים בנישואין נגמרים האידיאלים..." וכאן קפצנו ממקומנו בבהלה,

חובת התלמידים פרק ד' // הרב נסים ויטנברג

מחלת ההתרפות

מהיר כיוון שזה עלול לפגוש אותנו בכל מקום בחיים, בלימודים, בעבודה, בזוגיות, הכל רפוי... אין פתרונות קסם לבעיה. עלי לפקוח עין בוחנת ואמיתית על חיי. איך אני חי בעולם, איך אני עובד ולומד, כמה אני מתאמץ, כמה אני עקבי, כמה אני מתרכז במה שאני עושה וכיו"ב, ורק כך מנצחים. וכלשון הרבי: "לכן בחור ישראל, אם חס אתה על עצמך ועל שנות ימי חייך עד זקנה ושיבה, גרש את העצלות ממך, ושרש אחר רקב ההתפרפות להשמדה בקרבך, וזרז את עצמך והיה חרוץ, לא שתחפז בכל מעשיך כאותם נמהרי לב, כי גם בכל התחפזותם מתרפים הם, ועל פי רוב כל מעשיהם בשטחיות, בלי עבודה עמוקה שכל הגוף והנפש ישתעבדו לה, היה מתן אבל חרוץ מתאמץ וזריז."

שבת שלום

תגובות: nisimov123@gmail.com

הוא בעצמו אינו איש עובד, נרדם הוא בעבודתו, מאריך בה ללא צורך ורוצה רק בשטחיות, לא יתאמץ ולא יתעמק. והחרוץ, שהוא בעצמו איש עובד, מבקש הוא את העבודה מפני שאי אפשר לו ללכת בטל, וכשנאנס ועברו עליו איזה שעות, ומכל שכן יום שלם בלי עבודה, נמאס הוא בעיני עצמו ומביט על עצמו כעל איש מזוהם, העבודה היא חיותו ותענוגו."

ההתרפות קשה כל כך כיוון שאדם יכול לחיות שנים רבות עם התכונה הזו והוא כלל לא יודע שהוא לא בסדר. הוא עושה הכל, אבל בשטחיות, בלי הרבה הבנה, בלי הרבה מאמץ ויגיעה, בלי מוטיבציה, וגם כשהוא מבין שמשוה לא בסדר הוא כבר התרגל לנורמה מסוימת וקשה לו מאוד לצאת ממנה כי הוא אינו מכיר משהו אחר. העצלן לעומתו כשיצליח להבין שהוא תקוע, יוכל לצאת בשיא הכוח. אם למשל בחור היה חרוץ ועשה הכל כמו שצריך, ונכנס לתקופה קשה של עצלות, הנה כשייצא מהמשבר יחזור לעצמו, ואולי ביתר שאת.

ולכן אומר האדמו"ר שחיכים כבר בגיל צעיר לזהות את הבעיה, וזיהוי הבעיה יכול להיות

בפעם הקודמת דיברנו על העצלות שגורמת לאדם להישאר במקומו עד כדי כך שגורמת לו לחוסר חשק לחיות. כשנשארים במקום בסוף נופלים למטה.

היום נדבר על מחלה קשה יותר לריפוי מהעצלות והיא מחלת ההתרפות.

מה היא ההתרפות? הפעם הראשונה שאנחנו רואים את העניין של הרפיון הוא במלחמת עמלק עם ישראל ברפידים, כמו שמביא שם רש"י, "למה נקרא שם המקום רפידים? שרפו ידיהם מן המצוות" (שמות יז). אחר כך בפרשת המרגלים "החזק הוא הרפה?", יוצא מדברי משה רבנו למרגלים שההפך של חזק הוא לא חלש - אלא רפה. אמנם יכול להיות אדם חזק, כשרוני וחכם, אבל רפה. כלומר, חזק אמיתי הוא חיות וחיוניות ואילו רפיון הוא מעין חיוורון ודלדול של כוחות החיים. ההתרפות באה לידי ביטוי בכל ענייני ותחומי החיים. וכמו שאומר הרבי מפאסצנה: "שלמה המלך אומר: גם מתרפה במלאכתו אח הוא לבעל משחית (משלי יח, ט). העצל אינו רוצה לעבוד לגמרי והוא הבעל משחית. והמתרפה, עושה הוא בשעה שבאה דבר עשייה לפניו, אבל

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' אליעזר חיים בן יצחק
גרסברגר ז"ל

להתחדש בתפילה בכל יום

זה באמת נראה כמכתב חדש מאת המלך שהכל רצים לקראתו לשמוע מה התחדש בו. מוסיף השם משמאל נאמר (במסכת ברכות כ"ט, ט), "העושה תפילתו קבע אין תפילתו תחנונים", וביארו שם בגמ' רבה ורב יוסף, מה הכוונה שהוא עושה תפילתו קבע, "כל שאינו יכול לחדש בה דבר", ורש"י מפרש על המילה קבע - "כהיום, כן אתמול, כן מחר", אין שינוי והתחדשות בתפילתו, הכל סטטי, אין חידוש בה מהיום לאתמול. אומר השם משמאל ידוע שידעית ההפכים אחד, שדבר מסוים נלמד מהפכו, אז כמו שמי שעושה את תפילתו קבע, אין תפילתו תחנונים ואינה מתקבלת כל-כך, כך מובן שבכח אמירת קריאת שמע כראוי, היא מעוררת באדם כוח התחדשות, ותפילתו נעשית תחנונים. ואמרו חז"ל שיש עשר לשונות תפילה, תחנונים היא הלשון העשירית, שבה התפלל משה "ואתחנן", **"והיא הגדולה שבתפילות, על כן מובטח שתפילתו נשמעת"**. כאשר האדם מכוון ושם ליבו למה שהוא מתפלל, ומחדש בתפילתו כוונות והבנות חדשות הוא זוכה שתפילתו יש בה חידוש ועל כן מובטח הוא שתפילתו מתקבלת.

חידוש שעדיין לא הכרנו, ולכאורה קריאת שמע הרי ידועה כבר לכל ישראל, ומה שיך לרוץ לקראתה כאל דבר חדש? והוא מבאר, שבקריאת שמע אנו מצווים על יחוד ה' יתברך במילים, "ה' אחד" שפירושו **"שארין עוד מלבדו ואפס ואין זולתו, ואין מציאות בעולם אלא מציאותו וכל הנמצאים הם מאמיתת המצאו"**. וביאור הדברים, שכל אדם צריך לראות את עצמו שהוא לא תופס מקום, "ואינו דוחה את האלקות במציאותו, כי מציאותו היא גם רק מאמיתת המצאו..." כל העולם כולו הוא מציאות ה', הוא רק אלקותו, והאדם, עם כל ערכו, צריך לדעת שמול ההווה הזו, מול אלקותו יתברך, הוא לא תופס מקום, וצריך להשתדל להבין זאת ולא לדחות את הופעת ה' במציאות, במעשיו ובהתנהגותו. בכוונה זו, אומר השם משמאל, האדם **"מעורר בקרבו התחדשות החיים להיות הוא בעצמו מקור מים חיים"**, כנאמר בתהילים (לו, י), כי עמך מקור חיי. לכן יכול כל אדם על ידי כוונה זו, למצוא התחדשות בקריאת שמע, **"לפי מסת הרצון והריצה לקראתה"**. הדבר תלוי בחשק, ברצון, בציפייה שלך לאמירת קריאת שמע, מתוך שאתה מבין את עניינה וכוונתה. כך

כתוב במדרש רבה (פ"ב סימן י'), "הלכה, אדם מישראל שהיה קורא את שמע, מהו שיהא מותר לו להמתין אחר קריאת שמע ואחר-כך יתפלל?" כלומר האם מותר לשהות זמן מסוים בין קריאת שמע, לתחילת תפילת שמונה עשרה? המדרש מביא שיש שלושה דברים שצריכים להיות בתכיפות, בסמיכות, "תיכף לגאולה תפילה", לאחר קריאת שמע ופרשיות הגאולה צריך להסמיק מיד את תפילת שמונה עשרה, **"ואם קרא קריאת שמע ונתפלל מיד, יהיה מובטח שתפילתו נשמעת"**.

מבאר מדרש זה השם משמאל, (שנת תרע"ה, עמ' לז). על-פי דברי רש"י על הפסוק, "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצווך היום" מביא רש"י את דברי הספרי, "לא יהיו בעיניך כדיוטגמא ישנה שאין אדם סופנה, (מחשיבה), אלא כחדשה שהכל רצין לקראתה", ומסביר רש"י מה זה דיוטגמא - "מצוות המלך הבאה במכתב". כלומר, שהאדם צריך לקרוא קריאת שמע כל יום כאילו זו מצוה חדשה שהוא רץ ומתגעגע אליה. שואל השם משמאל: לשון המדרש, שהכל רצים לקראתה מראה שיש כאן איזה דבר חדש, דבר

עומק הפרשה

הרב און טרבלסי ר"מ במכון מאיר

אך שם נעצר. מה שנמצא בנקודת השיא של כל עליות הרקיעים בשמיים זו ההופעה של ה' בארץ, בשיבת עם ישראל בארצו. לכן לאחר שמושה בקע את כל הרקיעים הוא עמד בפתח התכלית האחרונה שנמצאת מעליהם - בפתח הכניסה לארץ ישראל. וזו הסיבה שהייתה חסרה לו רק תפילה אחת להיכנס לארץ. משה יכול לתת לישראל את התורה אך לא את ארץ ישראל. כפי שכותב החיד"א¹ שה' אמר למשה שאף שהוא קיבל את התורה, לבוא לארץ ישראל זה קשה יותר. כי ארץ ישראל היא מקום הופעת התורה בכל גווני החיים שזו משימה מורכבת יותר מלימוד התורה. הספורנו ומפרשים נוספים מבארים שאם משה היה נכנס לארץ הוא היה בונה את בית המקדש. ביהמ"ק שנבנה על ידי משה אינו יכול להיחבר. ואם ישראל יחטאו אז ה' יכלה זעמו בהם ולא במקדש שהוא עצים ואבנים. ויתעבר ה' בי למענכם - לטובתכם. כדי שיהיה לישראל תיקון כי עדיין לא הגיעו להשלמתם. עולה אפוא שאמנם משה עבר את כל הרקיעים אך עם ישראל עדיין לא. וכיוון שישראל עדיין לא הכינו והכשירו את עצמם לכך, עצר ה' את משה מלהיכנס לארץ ישראל שמקומה גבוה מעל לכל הרקיעים.

התפילות של משה רבינו

בתחילת הפרשה מסופר שמשה רבינו התפלל והתחנן לה' להיכנס לארץ ישראל, אך ה' איפשר לו רק לראות את הארץ ולא לעבור אליה. במדרש נאמר שמשה התפלל תקט"ו תפילות כמניין המילה "ואתחנן". "ומנין שהתפלל משה באותו הפרק חמש מאות וחמשה עשר פעמים, שנאמר ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר ואתחנן בגימטריא הכי הוי". לכאורה המספר נשמע מקרי אך אם חז"ל טורחים למסור לנו אותו נראה שיש בו כוונה ומשמעות. יתרה מזו ה' אומר למשה "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה". ה' מבקש משה לעצור כי אם יתפלל עוד תפילה אחת הקב"ה יהיה כביכול מוכרח להיענות לו ולהכניס אותו לא". עולה אפוא שמספר התפילות של משה מדויק מאוד והיה מוכרח לעצור במספר זה. **ננסה אפוא להבין מהי משמעות מספר התפילות של משה.**

בספרים¹ מובא שמספר תפילות משה הוא כנגד רקיעי השמיים. במסכת פסחים² נאמר שהמרחק בין הארץ לרקיע הוא מהלך חמש מאות שנה ועובי הרקיע עצמו גם חמש מאות שנה, וכך בכל רקיעי השמיים. יש שבעה רקיעים, שבעה אווירים ומרחק בין הארץ לרקיע הראשון, סך הכול חמש עשרה פעמים מהלך של חמש מאות שנה. תפילות משה היו חמש עשרה פעם חמש מאות כנגד מהלך כל הרקיעים בשמיים. משה רבינו לא השאיר זווית בשמיים שהתפילות והתחנונים שלו לא נגעו בה. ואף שניסה לרצות את ה' בכל כיוון ותפילותיו בקעו את כל הרקיעים, הוא לא נענה. הרב קוק זצ"ל מבאר בעין איה³ את משמעות המרחק חמש מאות שנה. מדבריו עולה שתנועת

1. מגלה עמוקות אופן לה, מאור ושמש בפרשה ועוד צד:
2. ברכות פרק ג, ט.
3. שם
4. חומת אנך ג, כו.

ומפורט שם. אני מצפה שהספר כבר יופיע כדי להשתומם. בתוך הדברים שם, יש בירור לגבי כל מה שיש לנו עסקים עכשיו עם הגויים בעניין מה שקוראים 'השטחים', רעיונות על ויתור חס ושלום על איזה דבר, על משהו, על איזה מילימטר של ארץ ישראל. הכל נקבע ומסודר בספר הזה של הגאון. בתוך הדברים יש ביטויים והדרכות פוליטיות במילים כאלה: לזכור, לא לזוז! מה שאני מדבר עכשיו, תלמידי חכמים מובהקים יותר עומדים על זה בכל תוקף: מילות אזהרה והדרכה של הגאון לגבי ה'שטחים'. שר הבטחון ושרי הממשלה - לא לזוז! חס ושלום, הגאון מזהיר, לא לזוז מכל שטח של ארץ ישראל! לעמוד איתן! ברזל ודם ותגבורת מדינית! אצל הגאון הכל מקושר עם פסוקים ומאמרי חז"ל, יש לעמוד איתן ולא לזוז מכל מה שנעשה⁶.

של עכשיו. הולך ונדפס ספר גדול של בעל ה'תורה שלמה', הרב כשה, ספר גדול בכמות ומלא בדברים לענייננו³. תמיד חשבנו שהציונות מתחילה מהישיבה של רבי עקיבא איגר ושני הגאונים, רבי צבי הירש קאלישר ורבי אליהו גוטמאכר, תלמידי רבי עקיבא איגר, שיצאו בדברים באחרית ימיו. אמנם ישנו גם הספר 'חזון ציון'. הגאון מוילנא היה בדור שלפני רבי עקיבא איגר. יש עוד כתבים, אוצרות של כתבים לא מסודרים, עם פרטי דברים נוראים מתלמידי הגאון, המשך של הגאון, ספר בשם 'קול התור'; "עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו"⁴. הרב כשר בא פעם לשאול אם שמעתי דברים בעניין מפי הרב אבא זכרוננו לברכה. אין מילים כדי לתאר את ספר 'קול התור' של הגאון. אי אפשר לתפוש ולהבין את זה, לפני שרואים את זה בעיניים. הוא שייך לענייני נבואה. הוא מתאר כל מה שהולך ונעשה עכשיו במובן ישוב ארץ ישראל והתפתחות היישוב במצב החקלאי, המדיני והפוליטי, וכן לגבי הגויים, האומות והמלחמה; הכל מסודר

"כְּאִשֶּׁר הִגִּיעַ הַתּוֹרָה שֶׁל בְּנֵי הָאָמָה בְּאַרְצָהּ"⁵, עכשיו, בדורות עקבא דמשיחא, "הַצֶּדֶק הַמַּעֲשִׂי שֶׁל הַסְּדוּרִים הַמְּדִינִיִּים וְהַחֲקָלָאִים, הַחֲקָלָאִים וְהַמַּשְׁקִיִּים, "צֶעֱשֶׂה חֶלֶק מִתְּכֵנִית פְּעֻלַּי הַכָּלָל", אז יש לעסוק לא רק בתורה, אלא כביטוי ה'חתם סופר' זכרוננו לברכה גם ב'עבודת הקרקע, להוציא פְּרוֹתִיהָ הַקְּדוּשִׁים, וְהָרִי הֵם הֵם גּוֹפֵי תוֹרָה", זו מציאות של תורה, ממשיות של תורה, תורה בלמודה ובקיומה. מתוך כך אנו חוזרים למצבנו עכשיו, חוזרת סגולת האחדות, שיא הקדושה ושיא הרוחניות עם שיא קידוש השם וכבוד ישראל בממשיות החקלאית והמדינית; כל זה מתגלה בבניין אלוף אחד. מתוך כך, "וְכָל מֶה שִׁיתְּרָחֲבוּ הַגּוֹרָמִים הַמַּעֲשִׂיִּים וְיִתְבַּסֶּס, יוֹתֵר יַעֲלֶה הָרוּחַ הַמְּלֶאכָה קְדֻשָּׁה וְחַיֵּי אֲמֶת עַל הָעוֹלָם וְעַל הַחַיִּים", ומתוך כך "וְאִזּוֹר יִשְׂרָאֵל יֵאִיר פְּנֵי תֵּבֵל בְּכָלֵל יַעֲפֶתוּ".

נפגשנו כאן בביטוי 'הִגִּיעַ הַתּוֹרָה', זה קשור קצת לענייננו, בגילוי ההבטחה האלוהית בברזל ודם, ולתגבורת המדינית של ישראל וכל דברי השליחות האלוהית, דברי רוח הקודש והנבואה

1. אורות התחיה פרק כ"ז.
2. ישראל ותחייתו פרק כ'.
3. ספר "התקופה הגדולה".
4. נדפס אז יחד עם "התקופה הגדולה".
5. שיר השירים ב' י"ב.
6. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרקים כ"ה-כ"ז עמ' 453-5.

אורות הפרשה

הרב חגי לונדין ר"מ במכון מאיר

שמע ישראל וט"ו באב

בסוף פרשת ואתחנן אנו נפגשים עם הפרשייה הידועה ביותר בתורה: 'שמע ישראל ה' א-לוהינו ה' אחד'. ניתן להבין זאת בצורה פשטנית: שמע עם ישראל, אין 2 אלוהים אלא רק 1. אולם ניתן גם להבין באופן אחר: שמע עם ישראל, ישנם כוחות ('אלוהים') רבים במציאות, אולם כולם הם אחד. במילים אחרות, למרות שהמציאות נדמית כמלאת כוחות שונים הנראים כסותרים זה את זה - הכל מוביל בסופו של דבר לכיוון אחד. זוהי תפיסה אחדותית הרואה את היש כולו בהרמוניה אחת.

תפיסה מעין זו מביאה באופן טבעי להמשך הפרשה: ואהבת את ה' א-לוהיך בכל לבבך. כאשר ישנה אחדות במציאות האדם באופן טבעי מתמלא באהבה. ברצון לאחד יותר ויותר מעגלי חיים סביבו - 'בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך'. בכל לבבך - ביצר הטוב וביצר הרע; בכל נפשך - אפילו נוטל את נפשך; בכל מאדך - בכל ממונה. ביום ט"ו באב אנו מציינים יום של אהבה וחיבור מכיוונים שונים. אהבה וחיבור הם ביטויים של האחדות; כל מרחבי החיים של האדם מתמסרים לנקודה אחת - ה' אחד!

בימים אלו יצא ספרו החדש של הרב חגי לונדין

"איֶנָּה?" - קריאה פנימית ואופטימית על מגילת איכה, בהוצאת מגיד-קורן.

סטודנטית בירושלים?

מחפשת עוגן רוחני וחבורה בחיים האקדמיים?

'אורות אליר' בשיתוף מדרשת מכון אורה מזמינים אותך להפוך את תקופת האקדמיה למשמעותית יותר

דכבר הסטודנטית דקירת מלא

ההרשמה לשנת תשפ"ד בעיצומה!

התנדבות מלאה

מגורים

חלוצה

פרק לימוד

ההרשמה מותנת במגורים במקום. מספר המקומות מוגבל.

לפרטים : שו"ת 052-7504907

מתעניינת? מלאי את פרטיך

להתחבר לבית המדרש בכל מקום ובכל מצב!

ערוץ מאיר

חייגו 02-6475073

"ערוץ מאיר" גם בטלפון
- ללא צורך באינטרנט או WIFI

בימים בהם זיכרון אותם ימי אפילה משפטית, תקשורתית ופוליטית צף ועולה, ביחס למתרחש כעת, יש מי שמנסה להסביר שמדובר ב"סיטואציה אחרת" וב"אנשים אחרים", ואני באמת נוטה כעת להסכים עם ההגדרה הזאת, אך מכיוון שונה לגמרי.

אז דיברו על סרבנות נקודתית של פקודה ש"דגל שחור מתנוסס מעליה", ושניתנה באופן בלתי דמוקרטי ודורסני שאין כאן המקום להאריך בכרוניקה הפוליטית-משפטית המזעזעת שהובילה אליה. כיום לעומת זאת, מדברים על סרבנות מוחלטת, לכל משימה. ולא קרב זה אל זה. ואפשר להמשיך ולמנות עוד הבדלים רבים בין האנשים האחרים של אז של אז לאלה של היום.

בסיכום "האתגרים שהציב תהליך ההתנתקות ופוטנציאל האלימות שיצרו" מנתה ד"ר רוט את הגורמים הבאים: "הפגיעה בשלמותה של הארץ; בגידה בבוחרים; דרך אישורה של ההתנתקות; נסיבות לידתה של ההתנתקות; אופייה החד צדדי של ההתנתקות והשלכותיה; התנהלות המדינה מול המפונים; ההתגייסות המערכתית". כל אלה יצרו פגיעה רב מערכתית במתיישבים, פגיעה שיצרה: "נבגדות; נרדפות; כעס; פחד; עלבון; הדרה; בדידות; תסכול; אי שוויון בפני החוק; סתימת פיות; פגיעה פיזית" (שם, עמ' 267). וכיצד בחרו אותם "אנשים אחרים" להגיב?

אנשים אחרים

בעצרת ההמונים שהתקיימה בתל אביב ביום חמישי ו' באב התשס"ה (11- באוגוסט 2005) בה השתתפו כרבע מיליון איש, נשא דברים רבה של גוש קטיף, הרב יגאל קמינצקי, וכך אמר: "כשבשבוע שעבר [כנס תושבי גוש קטיף] ציבור גדול מגוש קטיף אמר שהוא לא מתפתה לפיתויי הכסף ונשאר בביתו, אמרתי: ניצחנו".

ראש מועצת חוף עזה אבנר שמעוני אמר באותה הפגנה דברים ברוח דומה: "הניצחון שלנו הוא ניצחון הצדק על העוול, וניצחון המוסר על הציניות והפוליטיקה הקטנה [...] מאבקנו כולל אמונה תמימה בבורא עולם מול שליט שאין לו אלוהים, היאחזות ציונית בקרקע נוכח בריחה תבוסתנית תחת אש, ישר ואמת אל מול שחיתות כספית וגניבת קולות חסרת תקדים שרוקנה את הדמוקרטיה הישראלית מכל תוכן".

על רקע מכתבי סרבנות המוניים, הייטקיסטים המוציאים את כספם מהארץ ו"לשעברים" למיניהם שמלבים מלחמת אחים ומוציאים דיבת ישראל רעה בעולם, ועוד ועוד פעולות בריוניות המנוגדות לכל היגיון ומוסר מינימליים, דמות גיבורי גוש קטיף הולכת ומתבררת כעת יותר מאי פעם, בזוהרה הנשגב. לא רק כדמות האם האמיתית ממשפט שלמה, המתנגדת לגזירת "גזור" כלפי מדינת ישראל, אלא כדמות אלה שמעל הכל, עולם הערכים שלהם והאחוזה שלהם לא נשחקו ולא נמחקו גם במצבי הקצה הנוראים ביותר. אז הנה, עוד הזדמנות קטנה, "להגיד תודה רבה למעט מאוד אנשים, נשים וטף שלקחו על שכמם, בהתנדבות גמורה, להציל את מדינת ישראל".

סיטואציה אחרת. אנשים אחרים.

גם בניסיון הזה מול אחים, אנשי גוש קטיף לא עזבו את אדמתם מרצון, לא עזבו את עולם הערכים שלהם מרצון, לא סדקו בחומת האמונה שלהם את אותה רוח גדולה שהביאה אותם לגוש קטיף, סימן שהיא רוח אמיתית. בדבר הזה, אין לי ספק... את התוכן, והנשמה והאמת שספגתי מגוש קטיף, אני לא אשכח לעולם".

ואז סיפר על חופה שערך ובה החתן והכלה ביקשו לשים כנהוג בראש החתן אפה לפני אמירת "אם אשכחך ירושלים" ושבירת הכוס, זכר לחורבן. וכך אמר: "כשבוע השנים האחרונות, בשבילי אפר זה כולל חול מגוש קטיף. אני אשים את שניהם. אפר מבית שני, מרחוב שרוף וחול מגוש קטיף. כשנגמרה החופה, פגש אותי חבר ואמר לי: עד כדי כך? אתה משווה את חורבן גוש קטיף לחורבן בית המקדש?! אמרתי לו, תקשיב טוב: אם בית המקדש יבנה במהרה בימינו... זה יהיה אך ורק מכוח גוש קטיף. תמצית של התמצית ברוע שהביא לחורבן בית המקדש, להבדיל, היתה מונחת ברצון להרוס את גוש קטיף. לא אלה הצליחו להחריב את רוחנו לפני אלפיים שנה, ולא, להבדיל אלה, הצליחו להחריב את רוחנו לפני שבע שנים... להגיד תודה רבה למעט מאוד אנשים, נשים וטף שלקחו על שכמם בהתנדבות גמורה, להציל את מדינת ישראל. 'זוכרה להם אלוהי לטובה' אמר נחמיה (ה, ט)... ואת כל אחינו בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה; אלה ששתקו, אלה שנתנו יד, אלה ששיתפו פעולה, אלה שלא באו, כל אלה, רחם עליהם אלוהים, תן להם סיכוי לתקן..."

לא בכל מחיר

בימים הללו, כשזיכרון אותם ימי אפילה משפטית, תקשורתית ופוליטית צף ועולה, ביחס למתרחש כעת, יש מי שמנסה להסביר שמדובר ב"סיטואציה אחרת" וב"אנשים אחרים", ואני באמת נוטה כעת להסכים עם ההגדרה הזאת, אך מכיוון שונה לגמרי. היו אלה "אנשים אחרים", אנשים שעל אף האטימות כלפיהם, ההתנהלות הבלתי דמוקרטית והבלתי מוסרית שחברו אליה כל מוסדות המדינה והתקשורת, לא בגדו ונותרו נאמנים ואוהבים. ציבור מלא אהבה אמונה, שלא שבר את הכלים ולא פירק את האחוזה, על אף שהיו לו את כל הסיבות לעשות זאת.

וכך כתבה החוקרת ד"ר ענת רוט בספרה החשוב "לא בכל מחיר": "ההתנגדות להתנתקות לא חרגה מהגבולות המותרים בדמוקרטיה, ויישום המהלך הושלם בתוך שישה ימים ללא גילויי אלימות חריגים. גם החרדה מפני סרבנות המונית התבררה כמוזגזמת... במילים אחרות, מבחן ההתמודדות של הזרם התורני בציונות הדתית עם ההתנתקות הפריך את תיאוריות הפונדומנטליזם כפי שיושמו עליהם לאורך שנות דור" (עמ' 418).

בנוגע לסרבנות יש לדייק ולחדד עוד פרט חשוב:

החתונה שלנו היתה אמורה להתקיים בגוש קטיף בשוב גני טל, י"ח באב התשס"ה (23 באוגוסט 2005 למניינם). מורי חותני הרב אלישע וישליצקי זצ"ל, שעבר באותם ימים משוב לשוב לעודד, לחזק ולהפיח תקווה, הציע לקבוע את מועד החתונה ומקומה בגוש קטיף. במעשה הזה ביקשנו להביע אמונה, תקווה וציפייה שאולי נזכה להפרת העצה הרעה שנגזרה. ידענו שאין לנו הבטחה משמים לכך, אך ניסינו במעשה הקטן הזה, להשתדל לפעול עם אל. לעורר מלמטה, בתקווה לזכות להתעוררות מלמעלה.

אני זוכר את עצמי מנסה לאסוף כוחות עבור ההכנות לחתונה, ולא תמיד מוצא. היו אלה ימים נוראים. ימים נוראים לציבור גדול, אידיאליסטי, מסור ומאמין, ולא פחות מכך - היו אלה ימים נוראים למדינת ישראל שרבים מראשיה, שריה ויועציה שילבו זרועות במעשה שכל כולו, על כל שלביו וחלקיו, איזולת ואטימות לב.

תמיד בתקופה הזאת של השנה צפים ועולים להם המראות, הזיכרונות, הכיסופים: "החול והים, רשרוש של המים... תפילת האדם". החתונה שלנו התקיימה בסופו של דבר, באין ברירה אחרת, ובהזזה של הרגע האחרון, בשיבת "בית אורות" בירושלים. חתונה ששמחה נמהלה בה בכאב ותקווה בשיברון לב.

הרב מרדכי אליהו זצ"ל כשהגיע לחתונה, בירך אותנו במילים האלה: חז"ל אמרו: 'כל המשמח חתן וכלה כאילו בנה חורבה מחורבות ירושלים'. מכיוון שיש בירושלים חורבות רבות, כך אמה העיר בנויה בצפיפות, ולכן יש לבנות בה לגובה. אנשי הגוש הגבירו אותנו באותו הלילה לגבהים מתוך חורבותיה של ירושלים וחורבותיו של גוש קטיף, שניהם יבנו ויכוננו במהרה בימינו.

מאורעות התקופה האחרונה, מחדדים אצלי את התרומה העצומה של אנשי גוש קטיף למדינת ישראל. תרומה שרק כעת, כך נדמה לי, ניתן להבין את גודלה ועומק משמעותה.

הלכבות הגדולים

הרב אלישע היה נוהג לומר ולשיר את המילים הבאות שחיבר בעצמו: "הלכבות הגדולים של גוש קטיף, הם יעוררו את הלכבות של כל ישראל". בשיחה שנאמרה לפני אנשי גוש קטיף, שבע שנים לאחר הגירוש, אמר את הדברים הבאים, עליהם חזר פעמים רבות גם בהזדמנויות אחרות: "לכו תשאלו... מי נתן כוח היום ואתמול ומחר... לנהל קרב כמעט חסר סיכוי מול המערכת הזאת, שנקראת משפט ופרקליטות, אם לא אנשי גוש קטיף. זה לא מאבק שנגמר, זה מאבק שבמובנים מסוימים הוא הלב שלנו. הוא מאבק שבתוכו היתה נשמה. לא כוחניות. לא כיתניות. נשמה של תורה, של עם, של ארץ, של מדינה. הנשמה הזאת בחבלי לידה, ולידה קשורה לייסורים. ואם

החזון הלכה למעשה

גיבוש החזון מתחיל, כפי שכתבתי בשבוע שעבר, כשיש לכל אחד חזון אישי והשילוב של השניים לכדי חזון אחד.

את החזון מגבשים באופן הבא:

✓ ראשית, האמונה שהחזון אפשרי - לחשוב עליו, לקרוא אותו שוב ושוב. כך שהמוח מתחיל לקבל את האמונה ואת התוכן בדבר אפשרי.

✓ הקשבה פנימית - להקשיב למחשבות, לרצונות, לחלומות וגם לתחושות שעולות. אם התחושות חיוביות, מרגשות, זה הכיוון הנכון. שתפו זא"ז בדמיון, כיצד החזון יראה בפועל וכיצד אתם נראים, מרגישים, פועלים וחושבים כשהחזון שלכם ימומש, ממש עם כל החושים.

✓ לבדוק ביחד שהרצונות ריאליים. למשל בערכים, כמו: השקפה רוחנית, גמישות, יחס אוהב וכד'. בני זוג שהחליטו על אורח חיים רוחני מסוים, ייתכן שיהיה מי מהם שיתקשה לעמוד בכך. כעת צריך להתייחס בגמישות, בהבנה ולראות את בן הזוג המתמודד ולא את ההסכם. גיבוש החזון עשוי להתמשך זמן לא מוגדר, עד שמגיעים לתמימות דעים.

שולמית ובעלה הבינו למפרע את טעותם: "חשבתי שמה שברור לי ברור גם לאשתי. מסתבר שזה ממש לא ככה, גם בתחומים נוספים". שולמית הוסיפה: "חשבתי שהחיים יורמו בכיף בזכות האהבה. עכשיו אני מבינה שצריך ללמוד ולהשקיע מחשבה ושיתוף."

אז: להקדים את החזרה מהעבודה, לבחור ערב ולרשום ביומן שיושבים לשיחה נעימה וכו'. במהלך החיים, בני הזוג מגיעים לתובנות מתוך ההתנסויות בחיים, שייתכן שהן שונות ממה שהתחילו את חייהם. לכן החזון שהחליטו עליו בשלב מסוים, אולי יעבור שינויים בהמשך חייהם. כדי שלא יהיה פער ביניהם שהולך וגדל, חשוב בכל זמן, לשתף בשינויים במחשבות ובמסקנות של כל אחד, בעקבות התנסויות בחיים. באופן כזה, בני זוג שומרים על חשיבה משותפת ואם צריך, משנים מטרות מתוך הסכמה שיתאמו למצב החדש.

כמו כן, בזרימת החיים עלולה להיות שחיקה. לכן חשוב לחזור ללמידה. לשמוע הרצאות, ללכת לבית המדרש להיפגש עם החזון המותאם לתורה, והמאור שבה מחזיר את האדם לעצמו ולאחזות זוגית.

חשוב לציין שגם אם בדרך יש מכשולים, די בעצם השייכות של בני הזוג לגישה שהחזון מתווה, שהמגמה קיימת, והעיקר שיש התקדמות. האמונה של בני הזוג שהחזון עתיד להתממש, עם כל המורכבות שבתהליך הלכה למעשה, היא הנותנת כוח להאמין שבבניין הזוגי לפי החזון הזוגי, גם חזון בניין המקדש עתיד להתממש בקרוב, הלכה למעשה.

לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים המעניינים אתכם -
estavr@gmail.com

חינוך עד הלב

אורית דהן*

"דברו על לב ירושלים" - עמדות של הקשבה

"ואם נחרבנו ונחרב העולם עמנו על ידי שנאת חינוש נשוב להיבנות והעולם עמנו יבנה על ידי אהבת חינוש".
(אורות הקודש ג, דרך הקודש פרק י' עמ' שכ"ד).

האהבה, עיקרה הוא בלב. אולם כיוון שהלב רחוק מן האדם, עיקר ביטויה של האהבה מתרחש במקום שיש לאדם שליטה רבה יותר- בפיו. כך פוסק הרמב"ם במצוות אהבת ישראל: "מצווה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו שנאמר 'ואהבת לרעך כמוך', לפיכך צריך לספר בשבחיו".

הנביא ישעיה נבואת הנחמה מבשר: "נחמנו נחמנו עמי יאמה, אֶלְיִכֶם יִדְבְּרוּ עַל לֵב יְרוּשָׁלַם וְקָרְאוּ אֲלֵיהָ". מכאן שיש ללמוד לדבר דיבורי נחמה.

אנו עסוקים בשאלה מהי הקשבה ומהו שיח שאכן יוצר חיבור ומאפשר פתיחת הלב. עסקנו בשני סוגי הקשבה- ההקשבה הטכנית והקשבה מהראש. בשניהם, אני כאדם לא נחלץ מהמסגרת הפרטית שלי ובודאי שלא נגיע לזולת. לא זו תהיה הדרך להגיע אל ילדינו.

לשניהם יש מקום אבל לא בלעדיות.

עמדת הקשבה מהלב - בעמדת הקשבה מהלב אני כהורה נחלץ מהמסגרת הפרטית שלי וכל כולי נתון לליבו של הילד. אני כהורה רואה את המציאות דרך עיני הילד (או הזולת שמולי). אני

לילד ולתהליך אותו הוא עובר, וגם לעצמנו עם התבוננות מה עובר עלי כהורה ומה אני מרגיש. בהקשבה מחוללת אני אכן יוצא מעצמי אבל לא מתנתק מעצמי. אני יוצא וחוזר בתנועה מעגלית ספירלית. גם אני כהורה עובר עם עצמי תהליך מעצם המפגש עם הילד (או כל מי שמולי בשיח). כוחה של הקשבה מחוללת שהיא מאפשרת לילד לגלות את כוחותיו לצד חוויה עמוקה שההורה איתו ומכבד את רגשותיו. בהקשבה זו לרוב אנחנו לא מספקים פתרונות אלא מכוונים ומאפשרים לפתרון לצמוח במרחב שנוצר. הילד מקבל מתנה עצומה לגלות בתוכו את המענה.

לעולם אנו כהורים גדולים (פנימית) יותר מהקשיים של ילדינו ויש בנו הכוחות להיות שם עבורם ולאפשר להם לצמוח.

כאשר אנו מטמיעים גם שיח מחולל עם ילדינו, הילד מקבל חוויה עמוקה שאנחנו כתובת מצמיחה. אין ספק שכל ארבע עמדות ההקשבה קיימות בנו ומופיעות במהלך היומיום. הבחירה שלי היא להיות במודעות לכך ולבחור באיזו עמדת הקשבה אני בוחר להיות.

האם יש לי יכולת לבחור באיזו עמדת הקשבה אני רוצה להיות? מוזמנים לבדוק.

*מנהלת בי"ס נועם בנים קרית-משנה
orittguvot@gmail.com לתגובות:

חש את כאבו, לפעמים אף מזיל דמעה יחד איתו. אני חש את הפחד של הילד ואפילו מצטרף לרגש הכעס והתסכול. האמפתיה כל כך גבוהה עד שהיא מתגלה גם כהזדהות עם רגשותיו של הילד. הזדהות מעין זו יכולה להוביל לסוג הורות הנקרא- 'הורה הליקופטר'. ההורה נמצא בכל מקום שיש לילד התמודדות ומגונן עליו שרגשותיו לא יפגעו.

אין ספק שהגעה לרמת הזדהות גבוהה פוגעת בילד ולא מקנה לו אפשרות לבנות חוסן פנימי. חשוב להבדיל אפוא בין אמפתיה להזדהות.

כהורים אנחנו אכן מלווים את ילדינו וזה אכן תפקידנו כהורים, לצד זה חשוב שנדייק את תפקידנו כמי שמלווים אך מאפשרים לילד לסלול את דרכו ולפעול בתוך מסע החיים שלו.

מה עוד שראינו שהקשבה של ההורה מלמדת את הילד על העולם ועל החברה ועל כוחותיו שלו דרך תגובת ההורה. ובמקרה של הזדהות הלימוד אינו מצמיח.

אמפתיה - היא נפלאה. היא מאשררת לילד את האפשרות להביע את עצמו ואת רגשותיו ולחוש בעל ערך ואהוב.

עמדת הקשבה מחוללת - בעמדה זו אני כהורה נוכח בפתיחות. זוהי הקשבה ב"עיניים רעננות וראש פתוח". יש בה הסכמה להרפות ולאפשר. אין ספק שעם ילדינו אנחנו מחזיקים גם את היותנו המבוגר האחראי. לצד זה, אנחנו משאירים מקום

שאלות בפרשה

- מהם שמות 3 ערי המקלט שהיו בעבר הירדן המזרחי?
- איזה מקום ידוע נקרא בשם "חורב"?
- באיזו מילה מתחיל הדיבר של שמירת השבת בפרשתנו?
- איזו פרשייה מפרשיות קריאת שמע, כתובה בפרשה?
- מה החשש הרחוני שיש כאשר ישראל זוכים לשפע טוב בארץ?
- מהם שמות 7 העממים שהיו בארץ כנען?

המלצת השבוע

עם ערוץ מאיר לילדים
הקץ הזה
לא ישעמם לרגע!

החופש הגדול כאן ואנחנו מזמינים אתכם ליהנות משפע תוכניות, משחקים, מבצעים ופרסים בערוץ מאיר לילדים! היכנסו ותיהנו!

המונות בפרשה

מצאו למה התמונות רומזות מתוך פרשת השבוע

חידה בפרשה

איזה פסוק מהפרשה נאמר בתפילת "עלינו לשבח"?

כבוד הדדי

בפרשת ואתחנן כתובים עשרת הדברות. עשרת הדברות מחלקים לשתי קבוצות, מצוות שבין אדם למקום, לקדוש ברוך הוא, ומצוות שבין אדם לחברו. מה אנחנו יכולים ללמוד מכך?

הקדוש ברוך הוא רוצה שנדע שההתנהגות שלנו אל חברינו חשובה בעיניו לא פחות מהמעשים שאנחנו עושים לכבודו. מי שחש וחלילה פוגע בחברו, הוא בעצם פוגע בה! כי כמו שה' צוה אותנו על האמונה ועל שמירת השבת, ככה הוא מצוה אותנו "לא תרצח" ו"לא תגנב", וכל שאר המצוות.

חכמינו מלמדים אותנו עוד יותר מכך - על עברות שבין אדם למקום ה' מוכן לסלח, אבל על עברות שבין אדם לחברו הוא לא מוכן לסלח, עד שהחבר יתראה ויסלח. כל כך חשוב לה' שנחיה באהבה ובשלום!

אז עכשיו, שכלנו בימי החפש, נגשים ומשחקים בכיף ובשמחה - נזהר בכבוד חברינו, נהנה ונשחק מתוך כבוד הדדי ואהבת ישראל!

יש, ערוץ הילדים

- 'כמה עולה טיפה של דלק?' היא לא עולה כלום.
'מצוין אז טפטף לי מיכל מלא'...

- אם עוגת גבינה עשויה מגבינה ועוגת שוקולד עשויה משוקולד אז ממה עשויה עוגת שיש?!...

- פעם מישוהו קרא לי עצלן. לא היה לי כוח אפילו לענות לו...

”על משמרתִי אַעֲמֹדָה לַקֶּרֶב וְלֹא לַחֶחֶק, וּלְקֶרֶב אֶפִּילֹה אֶת הַמְרוּחִקִּים בְּזִרוּעַ, וְזֹאת תִּהְיֶה כָּל מַגְמַת תַּפִּילַת כָּשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל, לְקֶשֶׁר אֶת כָּל נִשְׁמוֹת עַם-ד’ לְמִקְוֵה הַחַיִּים, וּלְגָלוֹת אֶת אֹר הַקְּדוּשָׁה הַטְּמוּן בָּהֶם”

אֲגָרוֹת הָרֹאִי”ה, ח”א, אג’ שֶׁלֵב

- לא. לא מדובר באדם אחד, אלא באחד עשר.
- אחד עשר אנשים כדי לשים כדור ברשת?!
- הם עוזרים לו.
- לעזור - זה דבר טוב. אך איני מבין למה הם צריכים עזרה.
- כי יש קבוצה אחרת של אחד עשר אנשים המפריעים להם.
- אז תגידו להם שלא יפריעו.
- לא. הם רוצים לשים את הכדור דווקא אצלם.
- אז שיקנו כדור לכל קבוצה.
- לא. הם רוצים דווקא באותו כדור.
- שוטם! שוטם פטור מן המצוות!

ומה בכל זאת טוב? כדורגל לא תחרותי, לא אליטיסטי. אלא כדי לחלץ עצמות, לעסוק בפעילות גופנית ולהתאוורר נפשית.

ולסיום, סיפור אמיתי של רב מהישוב הישן,
שנשאל בנדון:

- הרב, מותר לשחק כדורגל בשבת?

- מה זה כדורגל?

- לשים כדור ברשת.

- ששימו ביום שיש.

- לא. הם רוצים לשים דווקא בשבת.

- אם זה בתוך העירוב, מותר לו לשים.

כדורגל - זה טוב?

האם משחקי כדורגל שנהוגים היום הם דבר טוב?

ודאי לא. יש בהם כמה מראות נגעים:

א. בזבוז זמן על דבר בלי ערך עצמי.

ב. תחרות עולמית או ארצית בדגם יווני, על דבר שאינו ערכו האמיתי של האדם, שהוא יושר, חסד, חמלה, מסירות, רצינות, גבורה נפשית, אהבת הבריות ועוד.

ג. צפייה בדבר ריק מתוכן - מה שנקרא בהלכה מושב לצים. עבודה זרה יח ב.

ד. התנהגות אוהדים מלווה לפעמים בשירים גסים וגסויות שונות בגנות הקבוצה היריבה.

ה. הערצה של שחקנים שיודעים לקלוע כדור, לפעמים עד כדי האלהה.

ו. לפעמים ונדליזם והתפרעויות אלימות עד כדי פגיעה בנפש.

ז. חילול שבת.

ח. בזבוז מיליארדים למטרה ריקה, במקום לעזור לרעבים, למסכנים, לחולים, לעניים.

ט. וכשיש אולימפיאדה: מאות ואלפים שמתים
בהכנתה.

י. עשרות אלפים המגורשים מבתיהם לפנות את השטח.

יא. לפעמים עילה להכרזת מלחמה בין מדינות.

יב. אלימות במגרש בין שחקנים יריבים.

יג. חוסר צניעות של שחקניות.

?. לקיחת סמים מעוררים על ידי שחקנים.

טו. קניית שחקנים ממדינות אחרות.

*

סוּחָה
בית א ל

יוסף הצדיק

זהו ספור מיי ותלאותיו
שֶׁל בֶּן אֱהוֹב, אֶחָ שְׁנוּא,
יָעַר עֲבָדֵי מֶלֶךְ מִצְרַיִם -
יוֹסֵף הַצַּדִּיק.

מִקְנֵהוּ נִלְמַד כִּיצַד לְהִתְנַבֵּר
עַל הַיָּצֵר הָרַע שֶׁל נִקְמָה
וּכִיצַד לַעֲבֹד אֶת ד' בְּכָל
מָצָב וּמָצָב.

ערוך לילדים, משולב באיורים
מרהיבים: 260 עמ', כ. קשה.

ניתן להזמין בסלופון: 02-9973168
או באתר **החדש** www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב'בית ספרים' רח' אבן ישראל 3 ויושלים

777

שליחת הציבור

שלכם

בית מקור ראשון

רוצים לשלוח למאות אלפי בתי בציובור הדת?
אימתו אתם יכולים!

הצעה שובונית של עליוני מרחבי העיבור וסורסון בכל בתי הכנסת מרחבי הארץ. הדבקת מודעת בבתי הכנסת ובכריכות דתים.

דדור יסיר בכל רחבי הארץ

לדדורשון מפת מחשורת
 שכל בתי הכנסת
 מחתכים את המודעת
 והמודעת ידלף לתוך האדא

הקצת מודעות
 מודעת דודסון
 איסור תעבורה מודעות ביינלין
 לפי הודעה. הדודסון כיסיות
 הכנסת איסוריות מודעות
 מודעות

הקצת מודעות
 0528085118
 0528085118
 0528085118@gmail.com

**פתוחים
חינם!
בחופש
הגדול**

 חפשו בגוגל: ערוץ מאיר לילדים

**עולם תוכן של אלפי תוכניות ומשחקים
ערכיים מחכה לילדים שלכם!
הגרלות ופרסים בכל שבוע!**

למשך 30 יום. | להצטרפות 073-2379874 | meirkids.co.il